

K rozhovoru jsem si vybrala 48letého muže, dlouholetého kamaráda, říkejme mu třeba Petr, kterého znám už 28 let.

Řekni mi, kdy ses seznámil se svojí ženou, kdy jste se brali, kdy jste měli první dítě a jak šel váš život?

P: Mojí ženu jsem poznal hned po vojně, je o pět let mladší než já, tehdy jí bylo 16 let. Byl jsem proti ní starej mazák, tak jsem na ni musel pomalu a opatrně.

Kdy jste spolu začali intimně žít a jakou jste používali ochranu?

P: Poprvé jsme spolu spali až po roce chození a jako ochranu jsme používali prezervativ a přerušovaný styk.

Ale to je dost riskantní, neměli jste strach, že neplánovaně otěhotní?

P: Už si to moc nepamatuji, ale asi jsme si to vůbec nepřipouštěli. Tenkrát se o sexu a věcech kolem něho veřejně moc nemluvilo – je to už 27let. Jo vlastně jednou, to jí bylo 17 a nedostala menstruaci. Trochu nás to zaskočilo, měla ještě rok do maturity. Pak jsme si ale řekli, že to zvládneme, já jsem vydělával, bydlet jsme mohli u nás. Byl to ale naštěstí planý poplach – jednalo se jen o týdenní zpoždění menstruace. Pak už jsme byli opatrnější.

Proč naštěstí? Vždyť jste se stejně vzali a jste spolu doteď.

P: To ano, ale brali jsme se o dva roky později a proto, že jsme chtěli a ne že jsme museli. První rok jsme bydleli s mojí mámou. Pak tchán přišel s tím, že se budou prodávat stavební pozemky a že bychom si mohli postavit. Souhlasili jsme a dali si žádost o koupi parcely. Původně jsme první dítě plánovali asi dva roky po svatbě, ale když byla v plánu stavba baráku, tak jsme začali přemýšlet, jak vše nejlépe skloubit – stavbu a rodinu. Stavět se mělo začít nejdříve za 2 roky, než se postaví tak to budou další 2-3 roky a tak dlouho jsme zase čekat s dětmi nechtěli. Dnes je to k smíchu, ale tenkrát bylo naprosto normální, že byli na dnešní poměry velice mladí rodiče. Takže jsme se rozhodli, že chceme první dítě ještě před stavbou. Podařilo se nám to za 3 měsíce, i když mě docela překvapilo, že to tak trvalo. Já myslel, že to bude hned.

A používala žena antikoncepci?

P: Ne, používali jsme kondomy, přerušovaný styk a plodné a neplodné dny. A asi proto, že jsme byli mladí a zdraví a měli jsme sex i 3x denně, tak prý to nešlo tak rychle, jak jsem si představoval. Kamarádi radili, abych si dal pár dnů pauzu, abych měl silné spermie, ale copak to tehdy šlo? Až jela žena na týden lyžovat a vyšlo to. Rok a půl po svatbě se nám narodil první kluk. Pak přišla sametová revoluce a všechno bylo jinak. Z plánované koupě parcely a stavby sešlo. Podařilo se nám sehnat od města byt 1+1 IV. kategorie, který jsem kompletně zrekonstruoval. Byl malý, ale bydlelo se nám tam dobře. Když byly Pěťovi 2 roky a 3 měsíce, tak se nám narodil druhý syn.

A ten byl také naplánovaný?

P: Ano byl, rozhodli jsme se mít děti co nejdříve po sobě, aby si spolu mohli hrát. Je zajímavé, že jeho „výroba“ trvala také 3 měsíce, jako u prvního. Tentokrát už mě to ale nerozhodilo, už jsem s tím počítal.

Takže kolik vám bylo let, když jste měli oba kluky?

P: Ženě bylo 22,5 a mě 27,5.

A stále jste bydleli v tom bytě 1+1?

P: Ne, to by nešlo. Vyměnili jsme byt s mojí mámou, která je vdova. Těsně před narozením druhého syna jsme se stěhovali do velkého bytu. Tam jsme bydleli 12 let. Abychom se dostali z centra Prahy do přírody, koupili jsme za podpory mojí mámy takovou zříceninu v její rodné vesnici v Jižních Čechách. Tam jsme pak celá léta jezdili na víkendy a dovolené a rekonstruovali jsme ji.

Vy máte ale se ženou ještě dceru, tu jste si také naplánovali?

P: Tak to jsme neplánovali, to byl náš omyl. Tady jsme doplatili na počítání plodných a neplodných dnů. Klukům už bylo 14 a 12 let, žena měla pěkné zaměstnání, já jsem podnikal. Dost jsem se honil, kluky jsem viděl jen někdy večer a o víkendech na chalupě. Byl jsem přepracovaný, unavený, strašně mě bolely nohy, ta urputná bolest nepřestávala, ani když jsem odpočíval. Byl jsem u pár doktorů, protože ta bolest byla k nesnesení, ale nikdo na mě nic neshledal, tvářili se, že jsem simulant – mladý chlap, který nechce dělat. Až jedna neuroložka mi po sérii vyšetření diagnostikovala roztroušenou sklerózu. Byl to pro nás šok. V tom samém týdnu zjistila žena, že je těhotná – druhý šok. Uvažovali jsme o potratu. Nevěděli jsme, co se mnou bude dál, a také jsem si už připadal starý na mimino, bylo mi 39. Žena si pak postavila hlavu, že na potrat v žádném případě nepůjde. Doktoři mi doporučili radikálně změnit životní rytmus – zvolnit, odpočívat. Rozhodli jsme se od základů změnit náš život. Přestěhovali jsme se na chalupu 130km od Prahy, kam jsem přesunul i svojí práci. Nejhuře to nesl náš 14letý syn. Je to Pražák jak poleno a v pubertě vytržený z kolektivu kamarádů. Tady se nám v roce 2003 narodila holčička. Říkal jsem, že byla omyl, ale je to naše životní štěstí. Za pár týdnů už jí bude 9 let. Bráškové ji milují a ona je. Kdybych nebyl nemocný a nebyla před námi nejasná budoucnost, tak bychom jí pořídili ještě jednoho sourozence. Rodičovství ve starším věku má svoje kouzlo. Tolik času, kolik strávím s dcerkou, jsem klukům nikdy nevěnoval. Byli jsme mladí, lehkovážní a všechno jsme brali jako samozřejmost, hlavně zdraví. Kluci vyrostli moc rychle, uteklo mi s nimi mnoho důležitých věcí.

Takže holčička byla jediná z vašich třech dětí neplánovaná. Změnili jste potom názor na antikoncepci?

P: Žena někdy po narození druhého syna brala asi půl roku hormonální antikoncepci, ale měla po ní špatné jaterní testy, tak ji musela vysadit. Po narození dcerky jsme už nechtěli riskovat, a tak si žena nechala zavést Danu. Ta se jí ale nějak špatně usadila, hodně po ní krvácela a tak doktor rozhodl o vyndání. No a tak jsme skončili opět u kondomů a plodných a neplodných dnů.

Můžeš mi říct, jak to máte se sexem po 24 letech manželství a s Tvojí nemocí?

P: Už to není jako zamlada. Určitě v tom hraje roli moje nemoc a množství léků, které užívám. Svůj díl má také můj věk – je mi 48. Sexuální život máme pěkný, harmonický, i když ne tak intenzivní. Nemoc je zatím pod kontrolou. Hned na začátku jsem měl krátce po sobě dvě ataky a tak jsem byl zařazen do nějakého programu, a už 8 let si píchám každý den injekce. Mám částečný invalidní důchod, musím hodně odpočívat, ale docela to jde.

Petře moc ti děkuji za upřímné odpovědi, i když se týkaly vašeho intimního života, děkuji za rozhovor.

P: Nemáš zač, hlavně aby Ti to k něčemu bylo. Koho by tohle mohlo zajímat?